

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 243. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: [https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817\\_309A-txt-shoot-idm6585/facsimile.pdf](https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_309A-txt-shoot-idm6585/facsimile.pdf) (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

at de bestjæftigede og fortærede de friggste Adels-  
mænd, der ellers vilde forsyret den indvortes  
Nødværdighed. At de imidlertid ogsaa gæve Aaleb-  
ning til mangen glimrende Vitting af Nidder-  
vaand er ligefrem, og det var i denne Konges  
Dage at den berømte og besjættede Wres-1338.  
Kamp stod i Maanedstid en Sommer, ved  
Otteborn i Nordhumberland mellem Grev Dou-  
glas som fandt der en seldan Helted, og de  
nordhumberiske Greve-Sønner Brødrene Percy,  
Ralph og Henrick, der havde mere Wre af deres  
Fangenskab, end de fleste Hovdinge af Seire.

Roberts ældste Søn Jon, eller, som hans  
Kongenavn blev, Robert den Treble, havde alt  
et halvt Aarhundrede paa Bogen, da han blev-1390.  
Konge, og var det egentlig kun af Navn; thi  
hans Broder Robert, der alt i Faderens sidste  
Dage var blevet Rigs-Forsker, og nu kaldte  
sig Hertug af Albanien i Skotland, og nu kaldte  
sig Hertug af Albanien i Skotland, havde Kongen i sin  
Nærværelse og tænksomme Prinds, havde Kongen i sin  
Magt, og begik paa hans Kæppe de skammeligste  
Gjerninger, blandt hvilke vel den saæst øverst,  
at han lod Kongens ældste Søn, den visse og  
uforsindige, men tappe og ædle David, sængede  
som for at tæmme hans Wildskab, og fæste ihjel,  
for at rane hans Krone. For endnu denne  
Aars Tid søvedes, var Skotland hjemsogt af den  
engelske Tronrover Henrick den Fjerde, Landets  
farligste Fjende, thi han var slog som fæl, for-  
fod at synke hvad han ikke var: andægtig, mild

og godmodig, stærk var hans Hær og stod alt  
for Edingborg, Mod havde David men ingen  
Krigshær, den stod under Robert, og seig lodde  
han i dens Spidse, uden at have seet Fjenden.  
Alt synedes tabt, men Nys om Dren Glendours  
Dyktand i Wales, eller man veed ikke hvad, drev  
Henrick tilbage, og saa underlige ere den Høieste  
Raad, at han blev den sidste engelske Konge,  
der med sit Riges Magt gjorde Anfald i Skotland.

Kong Jon havde, foruden David, endnu  
een Søn: Jakob, som han fort før sin Død af  
1405. Frygt for sin Broder, udskikkede af Banded til  
Frankrig, hvor han dog aldrig kom, thi engelske  
Skibe opsnappede ham og førde ham til London,  
hvor han sad fangen fra sit alleve til sit tredive  
Aar, thi Hertugen af Albanien havde end mind-  
dre Lyst til at løsløbe end Henrick den Fjerde og  
Femte til at lade ham fare. Først da alle disse  
1421. vare bøde, kom han hjem i sit Rige, og fandt  
der en urolig og skallet Herlighed, der endtes med  
1437. en Død, for Robert Grahams Morderdolk, der  
hører til de forsmædeligste Historien Hender.  
Denne Jakob var upaatvørlig den største  
Aand, ikke blot blandt Robert den Sams  
les Born, men blandt alle sin Tids Fyrster,  
en god Skjalb, kongelig optugtet, driftig og  
myndig, men krævede end de Stores Selvraa-  
dighed, der under Stuarterne var blevet utaal-  
lig, Strængbed, saa krævede den ikke mindre Fors-  
sigtighed og Mildhed, og ved at overdrive Stræng-

